

د باران انځور

شعري ټولگه

صديق الله بدر

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

## د زړه خبرې

چې راته کله کړې په خوله خبرې  
ماته معلومې شي د زړه خبرې  
وړوکی نه يم چې به هير کړمه تا  
هېریدل تل وي د واره خبرې  
وړی دا ستا د مينې مور به نه شي  
مينه کې نه کړم د ماره خبرې  
وايم چې تل وای خوپه خوا راسره  
چې مو کولای د هر څه خبرې

چې مئين زړه مې "بدره" نه ژپوي  
مه کوه بيا د بيلتانه خبرې

۱/۱۰/۱۳۲۶

## پټ وختونه

د غم په دنیاګۍ کې نن غمونه راته خاندې  
د یار په انګو کې سره لالونه راته خاندې  
دا څنګه زمانه شوه چې مې حال ویلای نه شم  
زما د مینې کور کې پټ وختونه راته خاندې  
د مینې دنیاګۍ کې اوسیدل راته ګران شوي  
د ګرانې په بڼو کې جوړ مرګونه راته خاندې  
ژړا مې چې په سترګو نن راتللې هسې نه شي  
دیارد سترګو منځ کې څه رازونه راته خاندې

توکل په خدای ورځمه د زړه حال اوس ورته وایم  
د ښکلي یار په شونډو کې ستونه راته خاندې

۱۳۲۲/۲۵/۱۰

## د وخت امتحان

ابادي مې د وطن زړه کې ارمان دی  
چې اباد کړمه وطن دا مې پیمان دی  
د وطن د مور او زدی هر بچي ته  
چې راغلی نن د وخت لوی امتحان دی  
په ورورۍ کې د ژوندون خوشالۍ نغښتي  
تربګنۍ کې ژوند په مثل د زندان دی  
د وطن پر ګڼو واړه سره یو شئ  
ځانځانۍ کې د هر چا نغښتي تاوان دی  
خپه زړونه به خوشال شي که خدای وکړي  
په زحمت پسې راحت د هر انسان دی  
نوک او وری کله بیلېږي لا په ژوند کې  
نوک او وری په شان دا لوی تېر افغان دی

۱۳۲۲/۱۰/۳۰

# آزادي

پرون و سوم

نن هم سوځم

زما برخه سوځېده دي

ازادي ازادي وايم

خو لاسونه مې په خوله دي

۱۳۶۶/۱۱/۱

## د وصل ترانې

لاره د ژوند زما رڼا شوله  
راسره گرانه چې پخلا شوله  
اوس به د وصل ترانې وایمه  
شپه د هجران لاره سبا شوله  
یاره راځه زما او ستا مینه کې  
دنيا خو اوس زما او ستا شوله  
جنون د مینې ته مې مه وایه څه  
راته هر خوا لېلا لېلا شوله

"بدره" پروا د غماز مه کوه ته  
د غماز خونه نن تالا شوله

۵/۱۱/۱۳۲۲

## د عشق تقوا

گرانې چې تا بيا په راتلو کې وينم  
زړه لسه خوښۍ نه په ټوپو کې وينم  
دا دی دا ستاد خوږې مينې اثر  
چې کراري خپلو دردو کې وينم  
دا چې سپرلو نه بې پروا يم زه  
سپرلی دا ستا په انگو کې وينم  
ماته شي هيڅ د ساقي نوم و نښان  
نشي چې ستا سترگو پيالو کې وينم

د عشق تقوا سره د "بدر" سر شو  
حکمه يې تل د عشق سجدو کې وينم

۱۵/۱۱/۱۳۲۲

## د لیونتوب خبر

ولې نن له مانه نا اشنا شولې  
وايه چې په لمسه ته د چا شولې  
دا به وي خبر د لیونتوب زما  
هیلې مې د مینې چې تالا شولې  
ماته هر نظر کې بنکاریدلې ته  
خه له مې له سترگو نه پناه شولې  
ما ویل چې ته به با وفا یې تل  
لارې په وعدو کې بې وفا شولې

ته خونن سپوږمۍ د زلمي "بدر" یې  
خیر که یو شیبه را نه جدا شولې  
۱۳۲۲/۱۲/۱۰



## تللي ياراني

ډکې چې خندا نه خولې د گلو دي  
ځکه بيا نارې پرې د بلبلو دي  
خونې د غمازو هسې وړانې شوې  
شپې چې د وصال په رسيدلو دي  
نن چې مې زړگي هسې خوشاله دي  
تللي ياراني په بيارا تللو دي  
دا سترگې تيارې زما رڼا شولې  
شپې د بيلتانه چې په وتلو دي

شيخ چې د بنکلا په ښار د پره شو وېل  
بنکلي چې خه دي، د بنکلولو دي

۱۳۶۷/۱/۳۰

## خواري سترگي

دا خود ناکامي مينې چاري دي  
اونېکې مې په سترگو لاري لاري دي  
مينه چې زما ورتنه درنه نه شوه  
دلته د خوارانو برخې خواري دي  
زړه مې چې گوگل کې دی پرهر ترېنه  
خومره د اشنا سترگې مکارې دي  
رنگ چې ترې گلان د مينې اخلي تل  
داد مين زړه د وينو داري دي

اخلي که خمار ترينه د مينې تل  
"بدره" د جانان سترگې خمارې دي

۱۳۲۷/۲/۲

## ناسوري پرهر

تورت م رها، رها تورت م وگنه  
غم خوشالي، خوشالي غم وگنه  
چې يې نظر هم په تانه خوږ يږي  
زړگيه دا د يار ستم وگنه  
چې ناسوري پرهر رغيږي پرې ستا  
اوس يې يادونه هم ملهم وگنه  
کله د گل پر مخ شبنم چې وينې  
ته يې زما د سترگونم وگنه

تا چې پرې غم د خپلې مينې وکښه  
"بدره" خواخوږی خپل قلم وگنه

۱۳۲۷/۲/۲۴

## د مکر جال

تیرد گلو چي اغزو وچېره  
هسي ارمان مي اسويلو وچېره  
بس که ساقی دومره زیاتی خه پکار  
زما تندي دي په نشو وچېره  
د مکر جال دلته دی چا خور کړی  
تار د جنون چي لیونو وچېره  
دا چي پیغور مي د غمونو وړمه  
دا خو مي زړه ستا په یادو وچېره

بدره باور مي په باور شته دی خپل  
خیر که مي ذهن په فکرو وچېره

۱۳۲۷

## خوني محل

سترگې دې شوې ډکې له ژړا په څه  
مينې دا دې وکرله بنيرا په څه  
لارې چې جونگرې د بنکلا ووت ته  
راغلي دې خوني محل ته بيا په څه  
ياره ستا خو زلفې وې پر مخ پر تې  
دا شـوله پيدا دلته رڼا په څه  
دا خو هم ته وگڼه چې څه وشو  
او بنکې راغلي سترگو ته زما په څه

بدره چې دې نه غوښته خيالونو کې  
بيا دې ورته وويلې اشنا په څه؟

## هرکلی

خنګه چې خپه ومه په تلو د یار  
هسې یم خوشاله په راتلو د یار  
مه وایه رقیبه بد یې مه وایه  
زه هسې روان یمه په پلو د یار  
وخت چې هرکلی مې د پښتو کوي  
خود شوه راته ګرانه نن پښتو د یار  
سترګې یې په مینه چې رابولي ما  
ځای مې د ځان وینم په ښود یار

بدر چې خوشال پرې خپل خاطر ګڼي  
ښکاري یې باور بیا په وعدو د یار

۱۳۲۷

## بنڪلا

پس له مود و نه نن شپه  
پاس د اسمان په سینه  
د بنڪلو ستورو منځ کې  
دا تل په لاره، انتظارې سترگې  
له مینې ډکې د نظر شونډې مې  
په ورېدو ورېدو  
د سپوږمۍ سپینې بنڪلا  
اناري سره انگي  
په مینه مینه بنکل کړل  
چې په همدې خوندونو  
جوټې د خوب راغلې پرې  
او په شیبه شیبه کې پټې شولې  
سهار چې پاخیدلم  
پاس مې اسمان چې وکوت

په کې مې ونه لېدې  
 هغه د ستورو جلگې  
 هغه ښکلا او هغه سره اننگي  
 خوزه په دې پوه نه شوم  
 چې ته مې خيال ته راغلې  
 جفا مې ياده شوه ستا.  
 خونه، زه وپوهيدم:  
 چې تا ښکلا لرله  
 او نازېدې په هغې  
 سپوږمۍ هم ښکلې ده لا  
 ښايي هغه هم، ناز وکړي نور  
 اوله همدې نه خوزه  
 پوه شومه چې:  
 ښکلا د ناز نامه ده  
 په کې وفا نشته ده.  
 ۱۳۲۷



## پښتني فکرونه

جام چې په لاس کې د ساقې ښکاري  
زړه کې یادونه لیونې ښکاري  
دا خواثر ستاد ښودى که نه  
زړه په سینه کې چې زخمي ښکاري  
د مخ ډیوه دې په ورو ورو لگوه  
تیاره محل دی چې سړي ښکاري  
چې د راتلو نښې دې نشته اشنا  
مینځه او ژوند راته پردي ښکاري

چې مې سرتیت د چا بڼایست ته نه شي  
سرک کې فکرونه پښتني ښکاري

۱۳۶۷/۱۲/۲۹

## اقرار

پخوا يوازې ومه  
چا پيژندلم هم نه  
چا راكتلې هم نه  
د چا په خوله هم نه وم  
هسې بې نوم وم اشنا  
خو چې په تا مين شوم  
د هر چا خوله کې شومه  
هر چا راته وكتلې  
تولو هم وپيژندم  
يوازې تبوب نه خلاص شوم  
هر خيز رقيب شو راته  
او د خپل ځان د بنمن شوم  
كاشكې چې نه وای مين  
كاشكې چا نه پيژندی  
او د چا خوله کې نه وای  
ځكه د هر چا په زړه  
لكه د كانو په خبر وورېدم

۱۳۶۸/۱/۳۰

## لېوني فکرونه

کله د گلو په ککو خوږېږي  
سترگې زما چې په اغزو خوږېږي  
د لیوني زړه لیوني یادونه  
په لیونو خپلو نشو خوږېږي  
اورنگ اورنگ چې شول وختونه راته  
ژبه پښتو مې په پښتو خوږېږي  
خېر دی که خپلو فاصلې ونیوې  
مینه مې کله په پردو خوږېږي

بدره د ننگ جذبې سرې نه دي لا  
زړه په پښتو د پښتنو خوږېږي

۱۳۲۸/۲/۲۳

## د عشق بلا

پروت د جنون دي چې په درليوني  
 اخلي بلا د عشق په سرليوني  
 دا چې د مينې محله يادېږي  
 له هغه ځايه دي خبرليوني  
 په کې يادگار د ليونتوب شي پاتې  
 چې کړي په کومه لار گذرليوني  
 عقلمندان دي چې په منځ کې پاتې  
 نيولي لارې لرو او برليوني

بدره له مينې نه غير مه وايه څه  
 غواړي خوښي که ته د هرليوني

۱۳۲۸/۴/۲۲

## د تلو خبره

چې مې ارمان پرې ژړېدو کې تېر شو  
ژوند مې د مينې په ترڅو کې تېر شو  
اوس په ليدو دې خوشالي چې کوم  
په ما خپګان دې نه ليدو کې تېر شو  
شېبه خبره وه د تلو خبره  
کال دې اشنا په بيا راتلو کې تېر شو

چا کړې بڼې پرې چا دعاګانې بدره  
دا چې مې نن په حادثو کې تېر شو

۱۳۲۸

## د احساس قرباني

دا چې ژړلی ژړېدلی نه شم  
 لکه پخوا زه خنډېدلی نه شم  
 راته کوم چا قسم په تارا کړی  
 نن چې دې کلي ته درتلی نه شم  
 دا خو حالاتو مجبور کړی يم  
 چې دې په مینه ښکلولی نه شم  
 هم مې ژړا هم مې خندا هېره ده  
 چې په هیڅ رنگ درته کتلی نه شم

ده مجبوري او د احساس قرباني  
 څه چې زه غواړمه ویلی نه شم

۲۸/۴/۲۰

## د ژوند کيسې

لارې د مينې دې کړې بڼکاري  
درته مې زړه کې څه گيلې بڼکاري  
چې راته وايي نن سبا راحمه  
دا ستا رښتيا کومې وعدې بڼکاري  
خود به له دې کلي نه کډه کوم  
دلته کيسې د ژوند زړې بڼکاري  
په پسرلي مې باور راغی هله  
لاس کې دا ستا چې نن غنچې بڼکاري

بدره پاڅېره روانېره ژر ژر  
ديدار له لوري اشارې بڼکاري

۲۸/۹/۱۰

## د مجبوری خندا

نن بیا مو چې خواری کې د ژوندون منگولې سرې دي  
جانانه ما او تا کې د سمون منگولې سرې دي  
رندانو چې رندی کې د یو بل وینې کړې تویې  
په دې کې د ساقی او د جنون منگولې سرې دي  
خندا د مجبوری ده هیڅ هوس په دې کې نه شته  
زموږه مجبوری کې د بیلتون منگولې سرې دي  
گلونو ته د مینې چې اورو نه ورته کېږي  
بس دلته د حالاتو د بدلون منگولې سرې دي

یوې ادا دیارته چې هم مړ دی هم ژوندی دی  
په مینه کې د بدر د خپل یون منگولې سرې دي

۱/۹/۲۸۵



## په وینو رنگ

چې پرون مو په لیمو ځای ورکولو  
نن نازونه خامخا به وړو د بنکلو

چې سپره تقدیر بدل کړو ترینه خلاص شو  
څه به وکړو موږ بغیر له ځان وژلو

کوربانه چې په مېلمه مېلمه کې وشول  
څه کاني په موږ نه کړې نابالو

چې موسکا باندې یې لارو په ویر سر شو  
اوس مو لاره ترینه نشته د وتلو

چې خاطر مو د ساقی په کې ونه کړ  
له محفل نه یو ملگرو د شرلو

هومره زړه نیولي تللیو باندې نه یو  
خومره ویر کې چې اخته یو د راغلو

یو د بل په وینو رنگ یو داسې وخت دی  
ځای مونږ ته هیڅ د ناستې پاڅېدلو

چې ګوډرته دې په وړو یې ملا کېږي  
دا منګي دي په رښتیا د ماتولو  
۱۳۶۹/۲/۲۷

## اقرار

مورد بنکلا مینان  
تول سره یو خای و له ډېرې پخوا  
زمورده مینه وه له یو بل سره

خو لیونی رقیبان  
زمورد مینې له ډار  
زمورد مینې د بنکلا سیمه کې  
تخم د شک او د کینې وکاره  
مورېې د شک او د کینې په اور کې و سیخولو  
مورده یې تېرې کړو په زوره یو د بل وینو ته

\*\*\*

خو له مودونه وروسته، چې سره تر غاړې وتو  
د هغو سره په وینو سره لاسونه  
زمورد مینې مینه ناک گریوان ته وغځېدل  
غواړي زمورده دا شلېدلې گریوان  
لاپسې نورو شلوي  
لاپسې نور...

۱۳۲۸/۳/۷

## د وفا جامې

په اورد مینې چې ستي به نه یو  
 موږ لیوني څه لیوني به نه یو  
 زموږ خپګان رقیبه هسې نه دی  
 چې له یو بل ځنې راضي به نه یو  
 چې د وفا جامې په ځان کړي ښکلي  
 ملګرو موږ چېرې ژوندي به نه یو  
 قدم به اخلو د ثواب په لاره  
 خوله ګناه ځنې خالي به نه یو

بدره رقیب سره که غاړې وتو  
 خو پښتانه او میرني به نه یو

۲۹/۲/۲۷

## وېره او کرکه

موږ چې واره وو  
له تیارې او تورې شپې وېرېدو  
ځانله یوازې کور نه، نه وتلو  
بس وېرېدلو هسې، شپې نه مو کرکه کېده

\*\*\*

غوښتل مو دا چې: دغه شپه هم ورځ وای  
خو هسې کله کېده او هسې کله وشو

\*\*\*

زموږ په دې وېره وه  
چې په تیارو کې د شپې  
کوم څه خوړونکي او ډارونکي بلا ګانې وځي  
لکه شیشکه، لکه مار او لکه تور و همونه  
او موږ په دې وېرېدو، شپې نه مو کرکه کېده.

خو اوس

اوس مو له شپې سره له ورځې نه هم کرکه کېږي  
هسې په ځان وېرېږو  
او په ډاډه زړه ګرځېدلی نه شو.

## د مینې لاره

خدا یه چې مینه کې سره خونه ده  
لویه خبره ده وره خونه ده  
زرګیه! څه داسې خپه خپه یې  
د یار له خولې وتلې نه خونه ده  
رقيب دې دا نیسي په نورو به ځم  
لاره د مینې څه یوه خونه ده  
ساقی غوسه دی تسبی مه اړوه  
ده میخانه شیخه کعبه خونه ده

چې سترګې سترګې بدره لارې څارې  
نن د راتلو یې څه نیټه خونه ده؟

۲۹/۸/۶

## متکور زړه

دغه منم خامخا زور او به شي  
د چا په غم زړه متکور او به شي  
ليونې خدای نه به نور خه وغواړي  
چې ورته ښکلي په هر لور او به شي  
زړگيه راشه چې بس دا و منو  
د مينې سترگو ته سور او راو به شي  
مالت د مرگ او د سرو وينو چې وي  
د يو خطا کې به خود نور او به شي

ښايست چې ناز شي او په تله کې شي  
بدره د زړه د مينې شور او به شي

۱۳۷۰/۱/۲۱

## د بنېرو بام

گورئ زما که شوله ساه په ختو  
بام د بنېرو ته ده ليلا په ختو  
له ډېرې مينې که له کبره دي دا  
چې مې په ولو ده اشنا په ختو  
هره شيبه مې دې ژړا ژړا شي  
که شي له خولې نه مې خندا په ختو  
رڼا د دوه سترگو يې مله ده زما  
لمره چې نه يمـه دا ستا په ختو

بدره خه تندر خو به نه رالوېږي  
که مې له خولې نه شي رښتيا په ختو  
۱۳۷۰/۹/۱۱



## لویه خدایه

لویه خدایه لویه خدایه  
ستا په مینه په هر ځایه  
غرو لار دی درناوی کې  
تولې ژوي په زاری کې

\*\*\*

تول په مینه عبادت کې  
یو همیش دې په طاعت کې  
دا تور تم زموږ رڼا کړه  
دا ژړا زموږ خندا کړه  
زړه له زړه سره اشنا کړه  
بې مینې ورکه دنیا کړه  
چې شو مینه سر تا پایه  
لویه خدایه لویه خدایه

\*\*\*\*

چې خوشاله مو شي زړونه  
ترې په تله شي ټول غمونه  
د وفا نوم را ژوندی کړه  
دا خزان مو پسرلی کړه  
چې په کار تل د یو بل شو

دا پردي نور سره خپل شو  
 چې پردي نور له ژړا شو  
 خومره بڼه چې په خدا شو  
 ای په هر څه کې نمایه  
 لویه خدایه، لویه خدایه

\*\*\*\*

په یوه لار چې په تله شو  
 یوه ژبه یوه خوله شو  
 چې شویو د بل په مینه  
 توې د یو بل، نه کړو وینه  
 کلکې خپلې ارادې کړو  
 زړه نه لرې وسوسې کړو  
 چې منزل ته په منزل شو  
 یو د بل د لارې مل شو  
 داسې وخت راوړلې خدایه  
 لویه خدایه لویه خدایه

ګردیز- پکتیا

۷۰/۴-۱۸/۱۹

## د توبو په زیر و بم کې

غوټۍ گل شوله د مینې د بنکلا نغمه خوره شوه  
د پسرلي د ویر په شونډو د خدا نغمه خوره شوه  
پښتنه مې شوله مینه د هوس زنجیرې مات کړ  
دنیا ړنگه د بلا شوه د حیا نغمه خوره شوه  
د زاهد ساقی په مینه شوه رندانو ته لار سپینه  
د توبو په زیر او بم کې د گناه نغمه خوره شوه  
وېدې سترگې شولې وینې د ښو پنجرې ماتې  
تورتمونو د سکوت کې د رڼا نغمه خوره شوه

د راتلو په یو خبرې چې مینه لاره څارم  
بدره ماته له پیغوره د پناه نغمه خوره شوه

۱۳۷۰/۱۲/۲۲

## دوکه

راته چې ښکاري چې دنیا دوکه کړم  
مینی دوکه کړمه اشنا دوکه کړم  
چې درخسار په رنگ یې رنگ نه شومه  
خپلو فکرونو هم سودا دوکه کړم  
وايه دوکو کې دې دا څه لیدلي  
لکه پرون دې چې نن بیا دوکه کړم  
دهیلو بن که مې تالا ترغه شو  
د لیونو سترگو ښکلا دوکه کړم

د چا جفانه چې گیلنه نه کوم  
بدره خوزه خپلې وفا دوکه کړم  
۱۳۷۰

## هيله

ته چي وايي  
لکه ما دې خدای حیران کړه  
لږ څه ځیر شه  
لږ دې زړه نه تپوس وکړه  
چي څه وايي  
بيا چي هر څه دې زړه غوښته  
راته وایه  
هان تر سپورو  
هان تر ستغو.  
لږ څه ځیر شه  
لږ دې زړه نه تپوس وکړه  
ځکه زړه دې دی

هنداره زما د مینې

۱۳۷۰ مرغومی

## اور او وینې

لکه زما د چا په غم لمبه شو  
وطن مې و سوهر قدم لمبه شو  
سیوری د شوم نظر چمن کې خور شو  
د گل په شونډو کې شبنم لمبه شو  
د اور او وینو کیسې ختمې نه شوې  
ژبه لمبه شوله قلم لمبه شو  
ځای د څه خنبلو او توبو مو نشته  
هم میخانه او هم حرم لمبه شو

بدره مجبور کډې په سر چې بنکارو  
زموږه کلی زموږ چم لمبه شو

۱۳۷۱/۹/۵

## د شعور رڼا

څو خو که مجبور او که مختار یمه  
شیخه سم روان پخپله لار یمه  
څه دې وې چې ستا په پلونو تلل وکړم  
دا لکه دا ستا چې په اختیار یمه  
لا چې څه امید مې تخنوي زړگی  
لا خود هغې ښکلې په کار یمه  
څنگه میځانې نه لاس په سر شمه  
لا خو چې څمار یمه هوښیار یمه

تله د خپل شعور چې په رڼا کوي  
بدره د هغو یارانو یار یمه

۱۳۷۱/۱۱/۱۴

## د امید نښه

زه چې وایمه د گل مینه په غیر کې د اغزي ده  
 رقیب وایي لیونتوب دی فلسفه د لیوني ده  
 د امید مینه چې نه تخنوي زړونه مو په مینه  
 داسې وخت داسې شپې دي د نفرت مهرباني ده  
 اسمعیله ستا په غاړه به چرې بیا بیا تېریږي  
 له زړګي نه د خلیل چې پاک الله سره دوستي ده  
 مینه مینه ای زړګیه څه په مینه مینه وایي  
 چې په مینه پابندي ده بې وسۍ کې زنده ګي ده

چې په ضد د زمانې د روایاتو یمه بدره  
 چېرته ښه د غم وپرونو انگازه چېرته مستي ده

۱۳۷۱/۱۲/۲



## د خیال سکوت

جانانه وایه چې خپه په څه شوې  
بنکېل د شو گیر څنوکې شپه په څه شوې  
چې زړه رابنکون نه د بلنې وایې  
بیا په راتلو زما غوسه په څه شوې  
چې سترې روح دې زما سترې غوښته  
د خیال سکوت کې مې نغمه په څه شوې  
چې په بیان مې پابندي لگوي  
نو مې په زړه کې ولوله په څه شوې

پرزو دې نه وه چې اغزي په بدر  
مینې سبا په څه وږمه په څه شوې

۱۳۷۲/۱/۱۰

## د کابل غمیزه

کړ مرگي په تندي ښکل  
شو په وینو سور کابل  
سترگې ډکې شوې له نم  
سور په وینو هر قدم  
شود ناستې پاڅې غم  
لاس گریوان کې د یو بل  
شو په وینو سور کابل

\*\*\*

د وېرونو انګازې  
لورالورې راخوړې  
شوې د مینې جنازې  
د هر چا په اوږه خپل  
شو په وینو سور کابل

\*\*\*

پښه نیولې پسرلي  
هر قدم ځوز او اغزي  
لیونتوب د لیوني  
په ارمان ارمان د گل  
شو په وینو سور کابل

\*\*\*

ژبه نه شوه په يوه  
بڼه خوږه شوله ترخه  
سمه لار شوه تاتره  
د يو خو په تغافل  
شو په وينو سور کابل

\*\*\*

هره لار هره کوڅه  
شوله تنگه او تياره  
لاخو شاره او سپره  
د پېړۍ په تکامل  
شو په وينو سور کابل

\*\*\*

د يوه مړه شوه د خدا  
سترگو ونيوه ژړا  
هر اشنا شونا اشنا  
ټول خويونه د مغل  
شو په وينو سور کابل

## مست لېوني

چې هم په سترگو هم په زړه غولېږي  
مست لېوني په يو کاته غولېږي  
چې غولېدلي دي په هوبڼه کې لا  
په بد مستۍ کې به څه نه غولېږي  
خپلو ملگرو ته چې گورمه زه  
له خپل اخلاصه په خپل مله غولېږي  
چې د ژوندون په مزه نه پوهېږي  
هم په خواږه هم په ترڅه غولېږي

بدره د ښکلو په خندا چې مړه دي  
داسې ساده خو ډېر ساده غولېږي

۱۳۷۲/۹/۲۵

## گناهونه - ثوابونه

د بڼا **يست** د سـپـرلي مينه كې ګلونو ته شوو سترګې  
چې پرې ځان او زړګۍ وسوځو او رونو ته شوو سترګې  
شو ګيرونه مو شو ګېـرځـيلي سترګې لا په لار كړې  
د خوبونو محلونو كې خوبونو ته شوو سترګې  
گناهونه ثوابي شول، ثوابونه گناهونه  
ځكه مينه د جنت كې دوزخونو ته شوو سترګې  
جل وهلي ځواني ګرځو جل وهلو ورځو شپو كې  
چې پيدا مينه د ژوند كړو اميدونو ته شوو سترګې

د ژوند ناوې شوه سرتوره د اميد مړۍ خپه ده  
د خدا موسم كې بدره چې مرګونو ته شوو سترګې

۱۳۷۳/۷/۱۸

## د نظر تار

چې مې نظر په کومه لار خوږېږي  
قدم قدم په پلوه د یار خوږېږي  
شیخه د مرگ گواښ راته خله کوي  
زما خو سر په سر د دار خوږېږي  
د وینو سره زما د زړه جانانه  
د انگړو دې په قار خوږېږي  
دا چې په وار کې بې واری واخیستم  
خو بې واري مې هم په وار خوږېږي  
عشقه زما د امیدونو سترگې  
ستاد نظر په هر یو تار خوږېږي  
سترگې د یار به شي خوږې په بدر  
چې یې مړې سترگې په ما خوار خوږېږي

۱۳۷۳/۳/۱۴

## ترخه غمونه

سترگې چې ډکې شي نو وورېږي  
وريځې چې نه وي اسمان نه وورېږي  
بنکاري اشنا راته وي سترگې د چا  
چې تاوده زړونه مو ساړه وورېږي  
چې د يادونو دې خواږه وروي  
خير که غمونه دې ترخه وورېږي  
وي دې چې څوک ليوني نشته پکې  
په دې کوڅه کاني په څه وورېږي

چې زه به هم ورلره ياد يم که نه  
هغه خو هر دم مې په زړه وورېږي

۱۳۷۴/۸/۳

## خدايه خير كړې

غم مې بيا غم د جانان دى خدايه خير كړې  
 غريو نيولى مې ارمان دى خدايه خير كړې  
 د وطن مې د ولس په ژړا سر يم  
 د مرگونو پرې باران دى خدايه خير كړې  
 د وجدان مړى خپه عاطفه مړه ده  
 د انسان د بنمن انسان دى خدايه خير كړې  
 بلا لارې ته چې داسې په ځير گوري  
 د ارمان كاروان روان دى خدايه خير كړې

تقاضا د زمانې نه پوره كېږي  
 بدر ځان پورې حيران دى خدايه خير كړې

۱۳۷۴/۸/۳



## نیم نظر

هره ساه چي ساه ختلي زنده گي ده  
غريبي ده مجبوري ده پریشاني ده  
هره ورخ د نهيليو ماتمونه  
هره ورخ د ارمانونو قرباني ده  
دا چي نیم نظري خور اوربل ته گورم  
دا زما د يار په غم کي ستوماني ده  
ليونې دې خپل نظريه کاهو مات کړي  
چي ترخو د رقيبانو واکمني ده

چي کوڅه په کوڅه خير غواړمه گرځم  
بدره مينه کي مې برخه گدايي ده

۱۳۷۳/۹/۱۴

## ژوند

ته غونچه د گلو يې  
زه په نغمو روږد بلبل  
ته د خدا شين سپرلی  
زه له رنگه ژېړ خزان  
ته يې ازانگه د عشق  
زه په دارد حق منصور  
ته يې د رها بڼکالو  
زه تور تم خوړلی يم  
ته بڼکلي هنداره يې  
زه درکي ځان گورمه  
۱۳۷۴/۱۲/۲۲

## پاکه ګناه

بیا دې ژړېږمه وعدي په سلګو  
بیا له ما بنامه دي ډېوي په سلګو  
یاران په ځان پورې یې چېرته اخلي  
که نه اشنا دي یارانې په سلګو  
بیا دې زما په اوښکو وخنډلې  
بیا راستنې دې کړې جرګې په سلګو  
ګوره زګېروي زما د پاکې ګناه  
خولې ته مې راغللې توبې په سلګو

سهار ما بنام چې په کې ورک وم بدره  
هغه د مینې دي کوڅې په سلګو

۱۳۷۴/۲/۹

## خودي او بي خودي

عشقه حيران يمه چې خه کومه  
هغه کومه چې يې نه کومه  
ژارې او خاندي ستا يادونه اشنا  
هر خه کې خونبه چې د زړه کومه  
د مخ او زلفو دې چې ياد کې شمه  
کله رڼا کله تياره کومه  
ارمانه بيا دې قرباني ورکوم  
خوا سويلي ساره ساره کومه

بدره يو غږ چې د خودی شومه زه  
د بي خودی په لاره تله کومه

۱۳۷۳/۱۲/۷

زموږ کلی

هلته چې څوک

چېرې زما په کیسې

غور نه باسي

\*\*\*

هلته چې څوک

د چا خبره نه اوري

\*\*\*

هلته چې سرې د شپې منگولې

د سهار په ستوني

بنځې دي لا

\*\*\*

هلته چې بنکلي ستوري

خلک په کانو ولي

\*\*\*

هلته چې مينې ته د عشق په سترگو

نه گوري څوک

هغه،

هغه زموږ کلی دی

چې رقيبान په کې واکداره دي لا.

۱۳۷۴/۷/۱۲

داروانباد استاد علامه پوهاند رشاد د ۷۴ کاليزې په ورځ

## موسکي گلونه

ټول موسمونه پسـرلي غواړمه  
د ژوند گلونه دې موسکي غواړمه

د غمو سترگې درته مه شه چپرې  
تل دې په ژوند کې خوشالي غواړمه

چې وي بي خوده د خودۍ په مينه  
ژوندي همدا سې ليوني غواړمه

د پيغلې مينې د وربل گلونه  
د احساساتو مې زلمي غواړمه

يون چې تکل وي د ازمون په لاره

د مېرني قام مېرني غواړمه

د نن له سترگونه اورونه اوري  
گلونه سترگې پروني غواړمه

د قام چې مات انځور پيوند کړي زما  
روښان، احمد، خوشال، هجري غواړمه

۷۴/۸/۲۴

نومونه:

يون، محمد / اسمعيل يون  
ازمون، لعل پاچا / ازمون  
تکل، احمد تکل  
انځور، زرین / انځور  
پيوند، علي گل / پيوند  
روښان، بايزيد / روښان  
احمد، احمد شاه بابا  
خوشال، خوشال خان بابا  
هجري، اشرف خان خټک

## گنهکاره توبې

په ما ورېږي چې بې واره توبې  
دا مې وتلې له اختياره توبې  
د گناهونو که لورېږي په ما  
راځي مې خولې ته گنهکاره توبې  
لا گناهونه وار له واره راځي  
لا چې کومه وار له واره توبې  
گناه مې ستا په شانتې نه ده کړې  
چې دې کومه تر سهاره توبې  
شيخه له ما هم گناهکاره ښکاري  
اورمه ستا چې دا بيشماره توبې

عشقه دا ستا چې گنهکار یم بدر  
خود به کومه ستا لپاره توبې

۱۳/۹/۱۳۷۴



## کوچی مینہ

نه پرېدي خوښۍ نه مې غمونو ته  
فکریمه وړی ستا یادونو ته  
گل یې خو چې گل درلره نه وایم  
اور ورته کوي دلته گلونو ته  
منځ ګلاب، نظر ګلاب، ادا ګلاب  
خوب ګورم چې دانگمه اورو نو ته  
عشق چې نظر نه شي سپیلنو په نوم  
اچو اورو نه خپلو زړونو ته

چارې اخرو کرلې کوچۍ مینې  
وخته بدره جگو غرونو ته

۱۳۷۲/۵/۳۰

## جدا جدا غمونه

کله په جام او په مینا ماتېږي  
زما چې تنده په یاد ستا ماتېږي  
لکه غمونه چې جدا جدا وي  
هسې مې زړه جدا جدا ماتېږي  
د لیونو زور که دې ولیدلو  
رقیبه سردې خامخا ماتېږي  
یو زما زړه دی چې هر دم ماتېږي  
یو ستا وعدې چې هر سبا ماتېږي

بدره چې نه یې سوځي سترگې په ما  
زما نظر پر هغې لا ماتېږي

۲۰/۱/۱۳۷۲

## افغان زړه

ليوني زړه چې اور په ځان اخستی  
چا ورته نوم بيا د جانان اخستی  
ژوند کې چې ماته دی ډېر گران لوبډلی  
هغه زړه تارانه ارزان اخستی  
رقيب په عشق بولي د مرگ سندر  
لاس کې يې تيغ سره قران اخستی  
زړه مې افغان دی تيت کاته يې نه زده  
خو يې قلنگ د عشق په ځان اخستی

د خپلې ورکې د کاروان په مينه  
بدر قدم په بيابان اخستی

۱۳۷۷/۲/۲۵

د مليار کاکړ د واده په موقع

## يو نيزاره شور

شپه ده د خوندونو په خوندونو کې  
جوړه زلزله ده په دوه زړونو کې  
ساتو به ابادې دنوا کوڅې  
يو نيزاره شور لرو سرونو کې  
ژاړود ارمان ماتو منگيو ته  
مور د خپل نظر په گودرونو کې  
وخته ستاله مينې مور تاو کړي دي  
زړونه د زخمونو په شالونو کې

بدرزه مليارد هغه بني يمه  
خاندي يې جانان چې په گلونو کې  
۱۵/۸/۱۳۷۷

## د مینې تنده

د عشق په شین فصل مې ووري د لوگرو باران  
د خدا پیغلې راته قتلې کړې د زغرو باران

په وړانه غاړه د گودر ماتو بنگرو ته ژاړم  
ورکوم للمې د زرگي ته د سندرو باران

بنکلې ده هسې کبرجنه که نه ښه پوهېږي  
چې د غوږو کچکول کې غواړم د خبرو باران

غواړي دورې ستا د کوڅې خوالو تلې نه شي  
د خیال کوترې مې وهلې په وزرو باران

د لیوني زړونه زموږ د مینې تنده وژني  
خدا یه پر کلي مورامات کړې د دلبرو باران  
د تورو سترگو یو وار هم په زړونو نه لگېږي  
د غرونو لاره ورکه کړې د گورگورو باران

د انتظار د لارې پیغلې ته د هار په مینه  
د سترگو سیند مې بهوم د مرغلرو باران

سم دم په ډاگ کې زما د خیال په بنا پریو بدره  
ووري همدا شېبه شېبه د جادوگرو باران

1377.8.20

## پېغله نوا

لکه گیلې چې له جانانه راځي  
خولې ته سلگۍ مې له ارمانه راځي  
د مینې شمس بیا خورولې دی چا  
خوږمن او ازدي له ملتانه راځي  
حسن ارزان نه دی هر چاته نه دی  
گرانه سودا لاس ته په گرانه راځي  
زلمی شپونکی ارمان له ځانه وتی  
پېغله نواله نیستانه راځي

بدره چې خپریږي د مینې گنیم  
باران د کاهو له اسمانه راځي

## شپونکی ارمان

غم غم د زړه تارو ، نه مې سندرې دي راتاوي  
له بامه د خيالونو مې کوترې دي راتاوي  
دا هسې لیونی او سترگې سترگې چې ورگورم  
نن ډېره موده پس رانه دلبرې دي راتاوي  
نوا نواله سوزه چې شپونکی ارمان مې ژاري  
د مینې له نیزارو نه لوگرې دي راتاوي  
جادو هغه جادو ده او هماغه جادوگر دي  
خو- بیلې نوې نوې څه منترې دي راتاوي

جانان راته وې بدره چې نږدې رالره نه شې  
شاعريې ستا سینې ځنې بخږې دي راتاوي

## د حيا مينه

يو سترې خيال يمه دمه غواړمه  
د زلفو غېږه کې دې شپه غواړمه  
چې په کې وړمه د نظر بېرې مې  
د سترگو سيند خپه خپه غواړمه  
له شوره غلې چې درگورمه دا  
د حيا مينه کې بوسه غواړمه  
چې پر هرونو سره مينه کوم  
زړه خراغان ډيوه ډيوه غواړمه

د مينې اوره څه لمبې ښکلوه  
د ښکلا مخ خوله خوله غواړمه

۱۳۷۷/۱۰/۳



## د بې نیازی دم

کلی د شور دی دا منمه خو څوک ساز نه کوي  
د زړه تارونه مې اوډه دي هیڅ اواز نه کوي  
ریبار رښتنی دی منم خو ملامت هم نه یم  
جانانه هر چاته خبره څوک د راز نه کوي  
یو خوا ملا په موږه دم د بې نیازی کړی دی  
بل خوا له ښکلو ادا هېره ده او ناز نه کوي  
انداز د سترگو دې د باز بدل بدل غوندې دی  
د زړه کوتري مو چې غلې دي پرواز نه کوي

خواږه له زړه رڼا چې سترگونه دې اخلي اشنا  
د بدر داسې کلام څنگه به اعجاز نه کوي

۱۳۷۷/۸/۷

## جانان

دا د موسی سترگو مې نور دی جانان  
د مینې هغه کوه طور دی جانان  
په تار کې پټ د شومه دم د ستار  
یو غلی شور غلی سرور دی جانان  
زرگی یې شته خو مینه نه شي کوی  
ما ته راگوري نه، مجبور دی جانان  
داسې ترور وختونو واخیست پسې  
چې اوس له ځانه هم ترور دی جانان

د زړه د باغ د گلو پاڼو کې شین  
لکه پر هرپه وینو سور دی جانان

۷۷/۹/۷

## د خوب ډولۍ

سندريزه تنهائي ده د ژړا په تال سندره  
راياد پرې مې جانانه ستا يوه يوه خبره  
دابه څه شي که مې زړه او سترگې او بڼکې ويني راشي  
د بڼامارو زلفو مينه غواړي لال او مرغلره  
هره شپه د خوب ډولۍ کې مې د سترگو ويده کېږي  
يوه پيغله بڼا پرې د قاف له غرونو سترگوره  
چې هغه دنيا بې حورې او غلمان نه غواړي شيخه  
اخر دا دنيا هم کېږي بې يارۍ او بې دلبره؟

چې گودردی خو په بڼکلو بې له بڼکلو گودرنه دی  
بدره ماليدلي نه دي مين زړونه بې پرهره

۱۳۷۷/۱۰/۲۷

## د زرگي لپه

د ځوانۍ ځمار زما که سرگردان او تار په تار دی  
ستا سینه د مشکو بنار دی د لونگو جوړ بازار دی  
د زرگي په لپه وینې هر پر هره ورکومه  
ارمان مخ را اړولی وایي پار نن د بهار دی  
شیخه راشه چې له زړه نه داسې روغه سره وکړو  
زه پرتا چې نه لگېږم نو دا ستا پر ما څه کار دی  
پار وگره د عشق غواړي چې د مینې هوده وایي  
بیا چیچیلی کوم مین د زړه په سر د ځمار ماردی

د نوا پیغلې له مینې ورنه تاوې دي چې بدره  
جوړ ارمان زما شپونکی دی د زرگی زما نیزاردی

۱۳۷۷/۱۰/۲۷

## د غزلتورو آئینې

عشق د زمر و سترگو، چې هغه لیونی نه لري  
زموږ د زړونو د بڼې شاپي دي هوسی نه لري  
شپیلۍ شپیلۍ چې په کې پیغله نوا و نغاړمه  
کوچۍ سندرې مې د درد هغه کېږدی نه لري  
چې هر سهار ویده وینېږي، ویده خوب ته ورځي  
د کلي دنگ دنگ چنارونه مو مرغۍ نه لري  
لا خو مو مینه ده په عشق کې پرهرونو سره  
چا وې زموږ د هیلو ناوې چې ډولۍ نه لري  
د غزلتورو آئینې به درته مخې ته ږدي  
په تامين دا ستا شاعر بله ډالۍ نه لري  
دیو د شوگیر زموږ د سترگو په شپو سیوری کړی  
بدره مودو نه مو خوبونه بڼا پېری نه لري

۱۳۷۷/۱۲/۱

## د سترگو مینه

زما خبرې نه زده  
ما خو ویل درته چې  
همدا په سترگو سترگو  
بڼه ده پوهېږو سره  
گوره!

خپه شوې اخر  
چېرته د خولې خبرې  
او چېرته عشق

د سترگو

۱۳۷۸/۱/۱۱

## د اوښکورمې

خولې ته مونه راځي د خوند خبره  
له مورې هېره ده د ژوند خبره  
په لیونو زړونو مو اور لگوي  
جنگ کې د سترگو د اور بند خبره  
سترگې مې پیايي چې د اوښکورمې  
کېردي کې نغستې د ایل بند خبره  
نه زموږ زړونه شول په غشو ماړه  
نه ښکلو زده کړه د پیوند خبره

ملالۍ هیلې مو په زړو کې بدره  
په مینه نغاړي د میوند خبره

۱۳۷۸/۲/۱

## د سترگو شپول

له زړه نه سترگو سره مينه لرم  
وړو کي کلي کې بنارونه ساتم  
د انتظار د غشو نښه دې کړم  
د شوگېر شپول کې چې خوبونه ساتم  
لا چې راځي ته د اغزو موسم کې  
لا به په سترگو کې گلونه ساتم  
د اوښکو مخ وروړم گردونو ته چې  
زه په دې لارو کې پلونه ساتم

دا خو چې ښکليه خراغان دې خوښ دي  
له مينې زړه کې پر هرونه ساتم

۷۸/۲/۲۱



پوښتنه؟!

وخته پوښتنه لرم  
پښه نيولی شه لږ!  
خيال مود سرو شونډو کې  
د زړگي رنگ و بایله  
هغه د جل موسم کې  
للمي ارمان ته مو خپل  
باران د وینو ورکړ  
اوس چې د تورو زلفو  
دام کې گپړیو  
وايه چې څه به کېږي؟  
۱۳۷۸/۳/۱۸

ژوند

ژوند

يو سيند دی

کله مست، د خپو وړا سره روان وي.

داسې مست چې لبرېزی نه

ساحل هم په مخه اخلي.

کله داسې شان وي تربی

چې له تندې خپل لاسونه

په دعا وي پورته کړی

د مستۍ او

شور

باران

ته

۱۳۷۲/۵/۲

پته

عشقه بلا دې واخلم  
مینه کې تا سره مې ځان ورک کړی  
راته جانان ورک شوی  
درنه یې پته غواړم

\*\*\*

کله ماشوم چې وم  
ورکوټی ومه  
چې به یوازې چېرته وخوځېدم  
په نیمه لار به لار شوه ورکه رانه  
او ځای پر ځای به کرار ودرېدم  
چې به مې ولیدل څوک  
ورو ورو لمن مې د ژړا نیوله  
د چا به زړه را باندې وسوځېده  
راته یې لارښودله

\*\*\*

کله چې کټ مې د خوب

د کلا څنگ لويې  
د پرې ته وويست  
تر نيمې شپې د پانو شور کې ورک وم  
او د همدغه شور په لېچو به مې  
سرا پښوده  
يو وخت  
خوبونه رانه  
د چا د دوه سترگو  
د ياد کوترې  
وزرو کې ونغاړل  
دورې دورې شوي  
او د هسک غېږه کې  
پناه شوې رانه  
چې بيا مې ونه ليدل  
ما مې خوبونو پسې  
ان په تورتم کې د شپې  
د شوکيرونو لاره ونيوله  
له گړنگونو پسې واوښتلم  
او بيا به سترې ستومان

کت ته د خوب په مینه وختلم

\*\*\*\*

همهغو شیو ورځو کې

یاد کې د هغو سترگو

له ځانه ورک شوم پسې

داسې یو ورک

چې به ویلې مې دا

چې زه هم شته یم که نه؟

خو کله کله به د درد لاسونه

په پرهرو به مې راتېر شول د زړه

او په یو داسې غږ یې

زما د زړه غوږونه ونازل

بدره زه مینه یمه، مینه یمه

\*\*\*

له هغې شپې نه وروسته

هغه

غږ

هره

شپه

په زړه مې لاس تېروي  
اوزه اوس هره شيبه  
په هغه غږ پسې يم  
ورپسې ورک يممه زه  
داسې يو ورک چې ورک په ورکو کې يم  
\*\*\*

سلام، سلام  
عشقه، سلام مې پرتا  
درځنې پته غواړم  
راته مې ځان وښايه  
راته جانان وښايه  
۱۳۷۸/۹/۴

## د سترگو تږی سیند

عشقه راوغځوه لاس د بنگرو خوب ویني  
د زړه تارونه مې ویده د نغمو خوب ویني  
زما د سترگو په هندارو د باران تصویر ته  
مراوی گلاب مې د زرګي د وږمو خوب ویني  
زما ملت ته ازمینست کې د خلیل د عاده  
د وخت په لېچو هره شپه د لمبو خوب ویني  
چې هره شپه یې په هندارو د ~~خلیل~~ دل خوبونه  
اوس مې د سترگو تږی سیند داوبو خوب ویني

مینه کې بدر لاس نیولی د عارفو او بنکو  
دې مریدی کې هره شپه د تسبو خوب ویني

۱۳۷۸/۳/۲۷

## مینه

مینه کوو له هر انسانه سره  
موره ژوندي یو له دې شانه سره  
هره شېبه د مینې ذکر کوم  
زه چې غږېږمه له ځانه سره  
زه خو ظالم ورته له نازه وایم  
ستم خو نه بنایي جانانه سره؟  
لار د سندرود بازار لټوي  
کچکول د روح مې له ارمانه سره  
زه یې دې سرو سترگو ته کینولم  
یاري د اوښکو له گریوانه سره  
جانانه بدر دې یادېږم که نه  
تا یادوم جان او قربانه سره

۱۳۷۹/۷/۱۸



# سترگي او رانجه

تا خو وې رايه چې نور

د سترگولار

بدله کړو

داسې چې وه گرانې

بيا دې ولې

سترگي تورې کړې؟

۷۹/۸/۱

## د ارمان رضا

چې دې خدا ته عشقه ما کړې ده  
 ووايه داسې ژړا چا کړې ده  
 ما دې ژړا ته ژړولې ژړا  
 تا مې ژړا باندې خدا کړې ده  
 مه راته گوره بيا په غبرگو سترگو  
 ساده کتلو دې بلا کړې ده  
 زه پسې ځم ساقې چې تنبتي رانه  
 بنکاري چې څه بلا ملا کړې ده  
 ستا په انکار چې هم درځم کوڅې ته  
 ما د ارمان خپله رضا کړې ده  
 شيخه نو دا سمې له کومه شولې  
 بدر چې ټول عمر خطا کړې ده

۱۳۷۳/۱/۱۲

## ماشومه مینه

سترگو نیولی چي دنم لاس دی  
د زړه په تارمې ایښی غم لاس دی  
مینه کې عشق او جانان گرم نه گنم  
دې کې زما د زړگي هم لاس دی  
دایو درواغ به درته هم ووايم  
چې درښتیا راسره سم لاس دی  
چې **د** ولس د لاس ښکلا **یې** جام دی  
پر دې مالت تېرکړی جم لاس دی  
چې رسېدلی دی د وخت گریوان ته  
دې کې یوازې زما گرم لاس دی  
بدره ماشومه مینه ژاري راته  
جانان پټ کړی ترینه مم لاس دی

۱۳۷۸/۳/۲

## د خوب کو ترې

سترگو ته نه راځي د خوب کو ترې  
 برند په بڼه د شوگر باز ناست دی  
 د چا به مینه وي له بنکلو سره  
 زما په زړه د بنکلو ناز ناست دی  
 جانان په دې خپه چې غږ نه کوم  
 زما له چيغو نه اواز ناست دی  
 سازمې د ژوند د بنکلا جوړ دی چې پرې  
 داسې مې عشق په زرګي ساز ناست دی  
 چې خوشالي مخ په سالیو کې نغاړي  
 په زرګي پټ د غم غماز ناست دی

لاس په دعا د مینې رب ته بدر  
 ستاد بنایست پر جای نماز ناست دی

۱۳۷۸/۳/۳

لعل پاچا / از مون ته

## يوه خواله

اشنا پوهېږې به خپه يمه ډېر  
هغې شېبې راته زړگى خوړلى

\*\*\*

دلته کې هرڅه د رواج قرباني  
بس تش نامه د محبت پاتې ده  
دلته کې مينه هم د زور خبره  
دا کمزوري لا په قوت پاتې ده

\*\*\*

دلته لا موږ په تې او زه يادېږو  
دلته ارمان د فريد سر خوړلى  
دلته کې وينه لا په وينه مينځي  
افغان خو مرگ ته د افغان وتلى

\*\*\*

ستا د خدا دې ائينه کې اشنا  
زه يې ښه گورم د ژړا انځور دى  
خواری خوړلى چې يې نه پېژنو  
دې کې زما دې کې دا ستا انځور دى

\*\*\*

دا ستا ژړا په ځان خندا گڼي چې  
پرېده چې تل دې په خندا سره خوري  
د محبت په نوم نفرت چې کوي  
پرېده دا خلک دې چې لا سره خوري

\*\*\*

دوی دي د غرونو لا د ښار خونه دی  
دوی لا د ژوند په مانا نه پوهېږي  
دوی لا له ژبې کار د تورې اخلي  
خدای که ټول ژوند په مینه وپوهېږي

\*\*\*

منم د تورې او قلم ژبه ده  
توره تېره قلم کې ساه نشته  
دا پښتانه دي گنهکار پخپله  
که نه پښتو کې هیڅ گناه نشته  
۱۳۷۹/۵/۸

## پېژندگلوي

يو اشنا در پېژنمه  
چې له خپله ځانه ورک دی  
سخته ډېر نه شي زغملای  
په خوی کروړ په زړه نازک دی  
\*\*\*

هره ساه يې مينه مينه  
ژوند يې مينه کې اغړلی  
چا له مينې دی پوښتلی  
زړه يې لاسو کې نېولی  
\*\*\*

نه په ژوند نه يې په خوند دی  
د ښکلا بس په يو شرنگ دی  
مينه مينه مينه غواړي  
له بې مينې ژونده تنگ دی  
کمزوري يې بله نشته  
بس يو دا چې خالي لاس دی

کوم قوت چې ځان کې ويني  
هغه مينه او احساس دی

\*\*\*

د جانان په تصور کې  
کړي د مينې مانۍ جوړه  
غلی غلی ځانته ژاري  
شي او به له سينې کړوړه

\*\*\*

ملگري او مينه پالي  
ورته گرانه ياران ده  
چې کوم يار خوشاله ويني  
وايي مينه همدغه ده

\*\*\*

پرون و سونن سوځېږي  
د ده برخه سوځېده دي  
ازادي ازادي وايي  
خو لاسونه يې په خوله دي

\*\*\*

د چا اوښکې راشي غم نه



خأنته گونې بې و سى نه  
د ده سترگې شې را ډکې  
اشنا ډېرې خوشالۍ نه

\*\*\*

چې دا خپل زړگى تسل کړي  
کله کله توري نغاړي  
د شعر پېغله کړي راخپله  
مینه مینه ورنه غواړي

\*\*\*

بدر ژرد پیژندو دی  
نه غږېږي نه د کار دی  
طبیعت کې نازک رنجه  
زېړ په رنگ په وجود خواری

۱۳۸۰/۱۱/۳

## مزل مزل کي اوبنکي

همدا دعا کوم، چي خدايه ډېره زنده گي  
راکړې په زړه داسې يوه وېره زنده گي  
ماشوم زړه مې گرم نه دی دا چي نه اخلي زور  
وهمونو نه وه ډکه زما تېره زنده گي  
نه شاته بېرته تلای شي اونه مخته کومه لاره  
يوځای کي سپړی داسې کړي راگېره زنده گي  
چي تاگورمه کله دا خپل ځان شي راته ياد  
چي ته نه يې جانانه ده مې هېره زنده گي

مزل مزل کي اوبنکي نوره هيڅ هم نه ده بدره  
چي کله يادومه خپله تېره زنده گي

۱۳۸۱

وېره

د ماشومتوب هغسې

يوازيتوب

او شپې نه

کرکه لرم

يوازيتوب

او

شپه ده

چې زړه کې

وېره

کري

۱۳۸۱/۱۲/۱ شپه

ګران اسد الله غضنفر ته

## مینه

ستری د دې ژوند له هره چاره یم  
یار مې شته عجیبه ده بې یاره یم  
بیا بیا چې دا ستالمنه نیسمه  
عشقه تا ایستلی له بل کاره یم  
بنکلی یو ترون مې دی ولس سره  
دې مینه کې لري له سرکاره یم  
کار د زړه کې پام چې مې ونه پوښتی  
دې مجبوری ویستی له اختیاره یم  
لویه ده د خدای دنیا خوزه په کې  
بې کلی بې کوره او بې ښاره یم

ډېر به وایي ډېر بدره مئین نه دی  
زه خو هم روان پر دغه لاره یم

۱۳۸۲/۲/۳۰

## د مینې حق

منم چې ما سره دې نه رغېږي

خو دا ته نه یې

راته یې گرانه ډېره

درسره مینه لرم

اوزړه مې غواړي هر نظرت ته دا ستا

جانه لوگی لوگی شم

درځنې وگرځمه

خو دا یوه خبره

زما له زغمه وتې

خو دا یوه خبره

درسره نه منمه

خو دا یو حق درلره نه درکوم

چې راته وایې هر وخت

ما سره مینه مه کړه

ما سره مینه مه کړه

۱۳۸۴.۶.۳

په کابل ښار کې د وږي د میاشتې د 14 نېټې د چاودنې  
اود بې ځانه ولس د شهادت په ویر کې

## د کابل غم

زموږه زړونه دي چې چوي د غمونو سر ته  
رښه یو داسې زړه دي رانه کړ چې غم پکې چوي  
پر ماد مینې او ښکلا پیرزو د هیچانه شته  
کابل چې ښکلی شي لږ ساه واخلي بیا به پکې چوي

۱۳۸۱/۲/۱۴

ښاپېری

ولې حیرانېږې، چې درگورم

بسم الله وایم

تا مگردانه وي:

ښاپېری یمه؟

۱۳۸۱/۵/۱۸

## تري گريوان

نبه مي گوري، ډېر ارمانه ستري يم  
مه مي لټوه جانانه ستري يم  
نه مي شته سكون، قرار مي نشته دي  
ډېر له دې مكان زمانه ستري يم  
خه كه سره لمبه رالره ځمكه شوه  
ستاد لاسه هم اسمانه ستري يم  
وچي مي چيني د سترگونه گوري  
تري، له دې خپل گريوانه ستري يم

دومره بدره ستري له چانه يمه  
څومره چي له خپله ځانه ستري يم

۱۳۸۷/۲/۱۸

## د لېونتوب مبارکي

ژړا زما به په مزار کې کوي  
ډېرې به بلې هريو وار کې کوي

هغه زما د زړه له واکه نه دی  
ته چې دسترگو يو گوزار کې کوي

عشقه ته هم زما د زړه په څېر يې  
دا بې واري چې ته په وار کې کوي

پټ په کې ښکاري دې اقرار په مينه  
کومه خبره، چې انکار کې کوي

شېخه په دې کې دې بس نه يممه زه  
ته، چې خبره د زړه کار کې کوي  
هغه خبره دې رښتيا ښکارېږي  
پټه يې هر چا نه، چې ډار کې کوي

وا مبارک دې لېونتوب شه بدره  
خبرې ځان سره په لار کې کوي

۱۲/۹/۱۳۲۹



# دباران انځور

ما خپل قلم

اشنا

له وريځو ډک کړ

تاد باران رانه

انځور غوښتی و

۱۳۸۷/۳/۳

## ژوند

اوبښکې مې په سترگو کې ډنډه پرې ژوند  
دا خو ستا له مخه مې خوبښې ژوند  
هره لاره ستا منزل ته رسي خو  
لار په لاره ما سره سوځېږي ژوند  
خومره، چې ترخه شې لا خوبښې مې  
چا ويل، چې نه به لا خوږې ژوند  
راشه يوه خبره مې په زړه کې ده  
راشه، چې خبره پاتې کېږي ژوند  
يار شته دی خو زړه کې چې دا هم نه وي  
ځای په ځای ولاړ دی که تېرې ژوند  
زړه ته بدر کم دی خو چې راشې ته  
دا لېونی خوښ دی، چې ډېرې ژوند

۱۳۸۸.۵.۱۴

## زما زړه

پېژنم يې بڼه جانانه ما ته معلومېږي، زړه  
وايې خله نور ستا دې وي له تاسره جوړېږي زړه  
دا منم زما دی خو له ما سره رغېږي نه  
عشقه دا خو ته يې چې په ژبه دې پوهېږي زړه  
تا پسې اوبه اوبه، اوبه شولو که گوري يې  
دا دی اوبنکې اوبنکې مې له سترگونه توپېږي زړه  
ها چې ماشومان وولا او لاس نيولي گرځېدو  
پوه به شوم، چې هر نظر سترگې سترگې کېږي زړه

بدره بڼه يې پېژنم يو عمر مو ژوند کړی  
تېر به شي له ما نه خو له عشقه نه تېرېږي زړه

۱۳۸۸، ۶، ۵

د شپې لس بجې، کور

# ظلم

په دې زه نه پوهېږم  
دا ظلم ولې کوي  
دغسې ولې وايي  
چې زه يوازې يم  
خير!

ورته به څه ووايم  
هغه خبره نه ده

بنايي ما نه پېژني  
بنايي هغې زړگيه  
چا سره سترگې جنگولي نه وي  
او دا ورته بنکاري نه هيڅ  
چې زه يوازې نه يم  
زما په زړه  
زما په ذهن  
او په خيال کې يوه دنگه اوسي  
چې په هر دم او قدم

هميش وي مله راسره  
راسره خاندې او خبرې کوي  
له دې يادونو سره  
ما ته مې ځان يوازې نه ښکار پرې  
خو هغه ظلم کوي  
او بس همدا  
يوه خبره يې ده  
چې زه يوازې يم  
خوزه يوازې نه يم  
ما سره مينه مې ده  
۱۳۸۸.۲.۱۸

## مینه

وروسته له شلو کلو

په خپلې کړې دعا

منې!

چې ډېر یم پښېمانه کلي

\*\*\*

له چا نه ومې پوښتې

ډېر مې نږدې وموندې

هغه شېبه په زړه مې نور وورېد

سترگو مې د هغو شېبو

رڼا رڼا په انځورونو شولې

\*\*\*

هغه شېبه هم راته یاده شوله

چې تا د خپل حسن

غرور ته مخ کړ

او پر ما تندر پرېوت

زړه مې ټوټې ټوټې شو

\*\*\*

ما مې د خپل زړگي ټوټو ته ژړل  
او د همدې اوښکو بهير په شپو کې

ټوټې ټوټې زړگي مې  
جانانه لپه شوله

هغسې لپه د ښېرا  
چې نن پښېمانه يم پرې

۱۳۸۲/۸/۲۷

کندهار، نوی ښار

## خوان زړه

عشقه بڼه گورې، پر هرونو نه، چې جوړ دی زړه مې  
چې مېلماڼه لري نو مه وایه، چې سوړ دی زړه مې  
اوبه اوبه خو بس جانانه یو په تا پسې دی  
کنه غمونو د دنیا ته خو کروړ دی زړه مې  
ورت ته د ډار او د دېوانو کیسې نه کومه  
هسې نه ویې وهي وېره لا خو ووړ دی زړه مې  
خلک دا وایي، چې آخر کې هرڅه زړه ووهي  
یو څوک خو ودې وایي ماته عشق نه موړ دی زړه مې

زېره کې سپین وېښته منم چې وېرولی یمه  
خو بدره دا منلی نه شمه چې زوړ دی زړه مې

۱۳۸۸/۲/۲۲



## نیمگري شپي

راځه که گوري يې خوبوري شپي دي  
تيارو کي نغښتي اشنا سترې شپي دي  
وي دي، راځم او بيا له هغې شپي نه  
خوب مې له سترگو ځني وړي، شپي دي  
زړه مې دي سيوري ته چې غواړم هميش  
عشق له غېږ مې دي راوړي شپي دي  
ارمانه ستا سودا اخيستي يمه  
زما د ژوند ډېرې نیمگري شپي دي  
منم که سختې دي خوږې خو هم دي  
د مينې غېږه کي مې کړې شپي دي  
په انتظار انتظار بدر داسه  
پخپلو اوښکو رڼې کړې شپي دي

۱۳۸۸/۹/۹

## مینه

منم، چې مخته تردې  
ته، خوبښېدې مې زیاته  
راته وې گرانه ډېره  
خو دا احساس مې کله کړی نه و  
داسې مې هیڅکله گنېلي نه وو  
زړه مې دغسې درزېدلې نه و  
کله یې هم داسې خبرې رانه نه وې غوښتې

\*\*\*

پرون سهار کله همدا، چې ته مې ولېدلې  
د زړه درزانه وایم  
راته تر هر وخت او تر هر چاشنا  
ښکېلې ښکاره شوې ډېره  
ما داسې ښکېلې  
کله لېدلې نه وې  
ستا دا ښکلا جانانه  
شوه زلزله مې په بې حسه زړه کې

دغسې ټوله ورځ ما بنامه پورې  
زړه تخنولمه، له ما نه يې خبرې غوښتې

\*\*\*

ما بنام ناخاپه غوندې ځير شومه، چې  
بهر رڼا ده، هر څه سپين ښکارېږي  
هسک ته، چې ومې کتل  
سپوږمۍ د څوارلسو وه  
ما د سپوږمۍ خبره کې ته ولېدې  
زړه مې بيا وسکونډلم  
بيا يې خبرې غوښتې

\*\*\*

خوب کې مې وليدل، چې  
زه په رڼو او بو کې ژوند کومه

\*\*\*

سهار، چې پاڅېدل  
پوه نه شوم ولې يو دم  
زړه کې له تا سره مې  
احساس د مينې وکړ.

۱۳۸۸ د ليندۍ ۱۳

## سترگي، مينه او کرکه

تا چې له مينې، مينې وپوښتلم  
او ما په ډېره مينه وويل درته  
چې زه مين پخپلو سترگو يمه  
له خپلو سترگو سره مينه لرم  
خو ستا نمجنو سترگو  
کرکه مې راوسته له خپلو سترگو  
وې مې چې کاش کله مې سترگې نه وې

د چنگاښ شلمه ۱۳۸۸

يادونه:

په ۱۳۷۷ هجري لمريز کې زما د منظمو کړنښو يوه ټولگه د  
نباغلي اسماعيل يون په زيار چاپ او خپره شوه، دلته له هغې  
ټولگې څو بېلگې بيا راوړم.

د خپل پلار په وير کې

ورک په ورکو کې

شېبې شوې تېرې

کلونه تېر شول

خو مې په زړه لکه د نن ورځې

په ياديدو کې دې نن

په زړه مې غم را پرېوت

سترگو مې اوښکې وکړې

درېسې و مې ژړل

په زوره زوره هسې

چې چا په چا پسې ژړلې نه دي

\*\*\*

هیلو اسرو واخیستم  
چې دې مزار ته درشم  
چې دې زیارت وکړمه  
زه له کلونو وروسته  
ځکه کلونه کېږي  
چې ستا له مړینې وروسته  
زه له خپل ځان او له جهانه ورک یم  
یو داسې ورک چې ورک په ورکو کې یم  
غواړم د سترگو اوښکې  
دغه رانه  
دغه کلونه ستوري  
دغه ځولۍ مې د غمونو خپله  
ستا په مزار باندې راوغوړوم  
سم دې له ځانه سره وژړوم  
درته کیسې مې د دردونو د غمونو  
تېرو هېرو وکړم  
هغه کیسې چې ژړوي مې هر وخت  
هغه کیسې چې ځوروي مې هر وخت  
هغه کیسې چې راته تا یادوي

هغه کيسې

هغه کيسې چې په کې ورک یمه زه  
یو داسې ورک چې ورک په ورکو کې یم

۱۳۷۰، ۱۲، ۲

SAMSOOR.COM

## لارورکي لاروي

بيگهه خوب کي مې ليدل چې  
يو لارورکي مسافر يم  
ناليدلي لور ته خوځم  
په مزل يم  
د شېبو په تېرېدو کې د يو ګڼ ځنگله و مخ ته  
ځان مې مومم  
په فکرونو کې ډوبېږم  
هرې خوا ته  
د ستړيا له ډک نظره  
بس او تر او تره گورم  
لتومه يوه لاره  
له ځنگل نه د وتلو  
خو چې هرڅومره زه گورم  
لاره نه شته په ځنگل کې  
له ځنگل نه د وتلو

\*\*\*

له فکرونو ځنې وروسته



دغه هيله مې په زړه شي:  
کاشکې يو تن دلته وای خو  
چې پوښتلی مې وای دو مره  
له ځنگل نه د وتلو  
کومه لاره چېرته شته ده  
او که نه شته.

\*\*\*

په همدې هيله کې ومه  
چې يو څو تنه له لرې  
رانبکاره شول  
سم چې ماته رانږدې شول  
ترې مې وپوښتل په مينه:  
چېرې درومئ کوم پلو ځئ؟  
لکه ما غوندې لار ورکي خو به نه يئ؟  
يو تن ماته رانږدې شو  
د سترپا له ډک زړگي يې راته ووي:  
دا ځنگل زموږه کور دی  
له مودو په کې اوسېږو  
لارې گورو د وتلو

د منزل پلو خوځېږو

\*\*\*

ما چې وکتل دوی هم وو  
لکه ما غوندې لار ورکي  
زما هم ډېرې مودې شوې په کې تېرې  
په لټون د یوې لارې د وتلو.  
د مودو په تېرېدو کې  
لکه ما غوندې لار ورکي  
یو په بل پسې راتلل او زیاتېدل به  
د ځنګل د ونو شمېر ته  
ټول په یو مقصد روان وو  
یوه لار مو لټوله  
له ځنګل نه د وتلو  
خو پیدا مو چېرې نه کړه  
هسې لاره چې ځنګل نه په وتو شو  
حوصلې مو شولې تنګې  
جام د صبر مو نسکور شو  
یوه پرېکړه مو په ګډه سره وکړه  
د ځنګل د سوځولو

اور مو پورې په ځنگل كې  
ټول ځنگل لمبه لمبه ايرې ايرې شو  
او لوگي ترينه ختلو  
په جامو كې ځاييدم نه له خوښۍ نه  
د ځنگل په سوځولو  
تماشه كې د ځنگل د سوځېدو ووم  
چې په ما له كومې خوا نه  
سرې لمبې شولې راتاوې  
يوه كړيکه مې له خولې نه رابهر شوه  
او راوېښ شوم له خوبه  
په فکرونو کې مې ډوب شوم  
په لاروړكو كې ځان ورك راته ښكاره شو

\*\*\*

شېبه پس ته چې ويده شوم  
يو سپين ډېرى  
چې يې هرڅه هرڅه سپين وو  
له وېښتو نه تر نوکانو  
خدای خبر له کومه راغی  
همهغه ايرې ځنگل کې

چې لوگي ترېنه ختلو  
زموږ خواته رانږدې شو  
له يو سوړ اسويلي وروسته يې دا ووې  
دا موڅه کړي دي خوارو؟  
زه نږدې شوم ورته ورو ورو مې دا ووې  
له ځنگل نه د وتلو  
مجبوري نه اور مو پورې په ځنگل کړ  
د منزل په لورې يون ته  
بيا يې دا پوښتنه وکړه:  
چېرې درومۍ کوم پلو ځي؟  
موږ په گلپه ورته ووې:  
د ښکلا او محبت ښکلي دنيا ته  
بوډا دې باندې، چې پوه شو  
له ډېر قهر او غوسې يې  
موږ ته ووې:  
همدغه ستاسو منزل و  
همدغه ستاسو دنيا وه  
چې مو وسوه  
چې ايرې شوه

چې ښکلا يې نوره نشته.

\*\*\*

چې سهار وينس شوم له خوبه  
په فکرونو کې بيا ډوب شوم  
ساده گي پورې د ځان او د لار ورکو په خندا شوم  
يو افسوس مې په خپل ځان او په لار ورکو باندې وکړ  
او بيا داسې د اميد له ډک زړگي نه  
په دې خواست شومه له خدايه:  
چې لار ورکي دې هوښيار کړي  
هوښيارۍ سره دې سم په سمه لار کړي  
گنې داسې که ونه شي  
نو د دې ځمکې پر مخ به  
نور لار ورکي خلک  
ټوله ځمکه سره لمبه کړي  
ټوله خاوره به ايره کړي  
او منزل د خپل ارمان به کړي  
په خپلو لاسو خاورې

۱۳۷۱/۱/۲

## زموږ کلی

زموږ کلی  
داد دنگو غرونو شاته  
که دې زړه وي  
چې ته راشې  
د زړگي پردې دې خلاصې کره په خیر شه  
اوبیا وگوره په مینه:  
یوه سره د وینو لیکه  
غځېدلې ده له غرونو  
چې تر کلي پورې رسي  
۱۳۷۳/۱/۲۲

## ياس

بنه مې په ياد دي اشنا  
چې به پخوا  
کله زموږ کلي کې  
د ټوپک ډزې وشوې  
درېيمه ورځ  
د يو ماشوم هلک په غوږ کې مو  
د کلي ملا  
ډېرې خوښۍ نه اذانونه کول

\*\*\*

خو اوس زموږه همغه کلي کې  
د خنداگانو او خوښيو کلي  
د ټوپک ډزې کېږي  
او په همغه ورځې  
زموږ د کلي ملا  
آن له چرگبانگه تر مابنماه پورې  
د سر په سر

په وینو سرو جنازو  
چې هدیږې ته راځي  
کوي لمونځونه  
ژاړي

۱۳۷۳/۱/۲۳



## يو ارمان

چې د زخمونو په دردونو اوږو  
موربه د بنکلو په کبرونو اوږو  
مینه زموربه د عمرونو سفر  
په بلا زلفو بلا غرونو اوږو  
لا چې حيايي د کتو وساتو  
لا يې په سپورو نظرونو اوږو  
زموربه لاره په اغزو وتلې  
دا يو ارمان! چې په گلونو اوږو  
قدم چې اخلو ثوابونو پسې  
قدم قدم په عذابونو اوږو

بدره چې لارې رانه ورکې دي خو  
په سپين سهار په ماښامونو اوږو

۱۳۷۳/۲/۱

## د شوگيرونو لښکر

ژوند مې يو سيند هسې څپې څپې تېرېږي او ځي  
گورم ساحل سره ټکرې خوري ماتېږي او ځي  
اوس دې يادونه هم جانانه ستا خويونه کوي  
راغلي نه وي لا چې بېرته بيا ستنېږي او ځي  
د شوگيرونو د لښکر د نظر تاب نه لري  
خوب مې تر سترگو پورې راشي خو وېرېږي او ځي  
چې کومې ښکلې مې زړه واخيستلو او ريې کرلو  
نن يې له تاوه ځنې خپله څنگ ته کېږي او ځي

بدره چې وایم د اشنا مخ کې نور نه وایم څه  
هره خبره چې کومه خپه کېږي او ځي

۱۳۷۵/۳/۱۲

## د غشو تنده

داسې چې ډېر ډېر په ما گران دی زړه مې  
زما خونه دی د جانان دی زړه مې  
تورې تېرې پرې هر نظر پرېوځي  
دوینو کور افغانستان دی زړه مې  
ستاد نظر د برېو کو هندهاره  
د نښایستونو بیابان دی زړه مې  
راشه د غشو تنده ماته کره پرې  
خپې خپې رود روان دی زړه مې  
دی د غمونو حسرتونو جهان  
غریب یې مه گڼه لوی خان دی زړه مې  
بدره چې وینې وینې خاندې په کې  
په پر هرونو چراغان دی زړه مې

۱۳۷۵/۵/۱۸

## حلقې حلقې سترگې

ستاد و عدي له انتظاره سره  
لارې دې څارم له ريباره سره  
راشه چې سترگو کې مې گل شوې اشنا  
سینه موبنم له هره خاره سره  
حلقې حلقې مې انتظار کړې سترگې  
ههـره شپه مې ده له داره سره  
داسې بې واره دې راوکتلې  
چې شوم بې واره سم له واره سره  
مینې دې داسې لېونۍ کړمه زه  
چې هیڅ مې نه لگي هوبنیه سره

بدره اشنا وروستي دیدن کې ووي  
مینه څوک نه کوي له خواره سره

۱۳۷۵/۸/۲

# د ژړا په تال کې

۱۳۷۵ کب

که تېروم دانه وانه زنده گي  
جوړوم خيال کې شاهانه زنده گي  
مرگه له تا سره د مينې په نوم  
ده يو ښکلي بهانه زنده گي  
په گريوانه لکه د اوبکو لړۍ  
تېرېږي ځي دانه وانه زنده گي  
خوښه داستا چې څنگه ژوند خوښوي  
زه خوښوم عاشقانه زنده گي  
غله نظرونه ورته داسې اوږي  
لکه وي ستره خزانه زنده گي  
د يار له سترگو نه چې گوري لاري  
غواړم داسې جانانه زنده گي  
بدره چې تال کې د ژړا يې وایم  
ده د غـمونو ترانه زنده گي

## توره شپه

تياري دي له سهاره تر سهاره توره شپه ده  
په موره بدنصیبو دوامداره توره شپه ده  
بنگړو ته دې شرنگ ورکړه چې دې وپېژنم ياره  
ده لار له لارې ورکه لار په لاره توره شپه ده  
بلا د زلفو اخلو چې په لاره خو د زلفو  
د عشق د لیونیو خو تر داره توره شپه ده  
نه جام نه صراحی شته او نه شور خه د بنگړیو  
په موره مینه خوارو داسې خواره توره شپه ده

دیدن ارمان چې راشي بدره دا سندرې بولو  
چې خوارې سترگې گرځولا اغیاره توره شپه ده

۱۳۷۵/۱۲/۱۸

## مینه

خال دې له سجدې او له کعبې وايي  
سترگې دې له جام او میکدې وايي  
هغه شم اشنا او که په دغه شم  
هر یوه له خپلې عقیدې وايي  
نه منم له شیخ سره یې نه منم  
شپه د پسرلي کې له توبې وايي  
بیایي مې ملا کوم لورته بیایي مې  
ماته دې جانانه له کوڅې وايي

بدره لیونو سره چې خوښ یمه  
مینه یې چې غواړي له هغې وايي

۱۳۷۲/۲/۲

## د خدا تصوير

اشنا ته خاند مه دنيا ته خاند م  
د غريب خوله يمه هر چا ته خاند م  
د اوښكو او ښكو په هندارو كې مې  
موسكى تصوير ستا د خدا ته خاند م  
ستا مجبورى نه عشقه نه پوهېږم  
چې چاته ژاړمه او چاته خاند م  
پوهېږې ستا وعدې چې څنگه ژاړم  
كله بېگه كله سبا ته خاند م

جانانه بدر چې مين يم پر تا  
تا ته به ژاړمه او تا ته خاند م

۱۳۷۲/۱۱/۲۳



## د زړه هنداره

د وینو ستوری له مداره نیسم  
د زړګي درد مې له پرهاره نیسم  
بازار د ښکلو کې چې څه کومه  
دې غلام زړه ته مې باداره نیسم  
قاتل نظر انځوروم د اشنا  
ځکه د زړه ورته هنداره نیسم  
زه یمه داسې لېونی ملګرو  
اوبڼکه مې سترګو کې ایساره نیسم

نن مې نظر نظر کې اوړي بډره  
چې هر نظر، نظر کې لاره نیسم

۱۳۷۲/۱۱/۴

# خلوريزې

نظر، چې واړوي خو ډېر خلک دي  
د مينې وړ چې دي په شمېر خلک دي  
د هر چا هغه وخت کې پام شي ورته  
چې افغانان له سره تېر خلک دي

\*\*\*

وايي غلط شوم او بيا بيا ورگوري  
يو څوک د يارد مخ خالونه شماري  
له خپله ځانه پسې ورک چې ښکاري  
زړه مې دا ستا د ياد پلونه شماري

\*\*\*

چې بې سته د جنت په لوري نه ځي  
پښتانه خود پښتو د پت په پله ځي  
نورې لارې که هم وتې دي منزل ته  
زه په هغه لاره ځمه چې مې زړه ځي

\*\*\*

دا وختونه که نغمې نغمې د نور شي  
نصيبونو کې زموږه سور تنور شي

چې بد نامه وي د مينې، ليوني وي  
بدره كلي کې زموږ هغه چور شي

\*\*\*

چې له سترگو نه په زړونو پريوتلي  
ليوني داسې مقام ته رسېدلي  
بنکلو راشي د غرور سرونه تپي کړي  
لوی لوی غرونه موليدلي نږدلي

\*\*\*

بيا گردجنې، چې کوڅې مو د زړگو دي  
گودرونه د نظريه وچېدوي  
په چمن کې د گل سترگې شوې نمجنې  
چې اغزنې فضاگانې د سپرلو دي

\*\*\*

د ليونتوب ټولې کانې کومه  
تا ته دعا ځان ته بښې کومه  
مينې حيرانې سترگې څه راگوري  
څه چې کومه ستا د بڼې کومه

\*\*\*

څه شو جانانه که ارزان خرڅېږي  
مينه کې زړونه په تاوان خرڅېږي  
چې يې خندل هو سپرستو پورې

هغه له مينې نه قربان خرڅېږي

\*\*\*

زړه مې لوگو او اسويلو ونيوه  
ستاد خدا د اور لمبو ونيوه  
د خپل ارمان په وينو سور ليونی  
هغه دی مري بدر سلگو ونيوه

\*\*\*

سترگو نه په غم کې اوښکې تويې شي  
راشي زما اوښکې خوشالۍ کې هم  
تاب که مې دې وخته د قيد نشته هم  
تنگ مې شي زړگی ستا ازادۍ کې هم

\*\*\*

د عشق انځور د سترگو جنگ کې نغبنستی  
زموږه ژوند د وينو رنگ کې نغبنستی  
دا سندريزه د گودرونو بڼايست  
د منگو شور د بنگړو شرنګ کې نغبنستی

\*\*\*

لا زما په ژبه چې شپيلۍ شپيلۍ غزل شين دی  
غره کې د زړګي زما د زلفو دې ځنګل شين دی  
دا شاپې کوڅې لارې چې ماته شاپې نه ښکاري  
لا خو هر قدم کې يې زما د اشنا پل شين دی

\*\*\*

په خپل وطن وطن وطن ژاړم  
د یار سالود خان کفن ژاړم  
د پسرلي کاروان په لاره لوټ شو  
گلـونه ژاړمه گلشن ژاړم

\*\*\*

په لگېدو چې وې ډيوې مړې شوې  
د انتظار غېږه کې شپې مړې شوې  
خوند په سبا کې د سبا چې نه شته  
د ژوند باور هغه وعدي مړې شوې

۱۳۷۴

\*\*\*

وعدي د نن چې په سبا تېروي  
هره خبره په خدا تېروي  
مینه کې بام ته د کبرونو خپري  
هره روا په ناروا تېروي

\*\*\*

چې کوڅې د یار د مکر خدا واخلي  
لیونـی به لیوني په کانیو ولي  
لا چې سر په سر رندان جامونه تش کړي  
لا په سر سر به ساقی په کانیو ولي

\*\*\*

دا وختونه که نغمې نغمې د نور شي  
نصیبونو کې زموږه سور تنور شي  
چې بد نامه وي د مینې لیوني وي  
بدره کلي کې زموږه هغه چور شي

\*\*\*

د اور په څنډو ځنگېدلې ځواني  
سوځو و خپله سوځېدلې ځواني  
ست ته کتلي مود سترگو د جام  
گرځو و ځکه جل وهلې ځواني

\*\*\*

څه مې پوښتې له اغاز او له انجام  
چې مې گورې همدغه یمه تمام  
سراسر زه لېونی یم لیونتوب یم  
سراسر مې نه سکون شته نه آرام

\*\*\*

واړوه کاته دې ښه ترڅه اشنا  
هغه کوه غواړي چې دې زړه اشنا  
بدر ته دې هو چپرې ونه کړله  
ودې سپڅه ټول عمر په نه اشنا

\*\*\*

موره چې گرځو داسې خوارې سترگې  
 د ساقي خپلې دي ځمارې سترگې  
 زمور په حق دا فيصله شوېده  
 ملگرو گرځو چې لا چارې سترگې

\*\*\*

عشقه ستا په غېږه کې د خوب دعا  
 شوې ده زما د لیونتوب دعا  
 کوم خلک چې گوري لیوني گرځي  
 شوې دهغود مینتوب دعا

\*\*\*

کله په جام او په مینا ماتېږي  
 زما چې تنده یاد کې ستا ماتېږي  
 د لیونوزور که دې ولېدلو  
 رقیبه سر دې خامخا ماتېږي

\*\*\*

د ژوند چې ټولې ورځې شپې وژاړم  
 بې وفا څومره دې وعدې وژاړم  
 چې دې خواږه یادونه وځنډوم  
 زه به غمونه دې په دې وژاړم

\*\*\*

عشقه چې ستا په نوم مجبور بڼه دي

داليوني زړونه ناسور بڼه دي  
چې د رښتيا په مينه دار ته درومي  
بدره ياران لکه منصور بڼه دي

\*\*\*

عمري قيدي يم د ژړا زه څنگه وځاندمه  
چې خوله مې نه شته د خدا زه څنگه وځاندمه  
دا خو چې وايي په بې نمو سترگو مه راگوره  
بدر چې ستا غواړم رضا زه څنگه وځاندمه

\*\*\*

شک د وفا شته دی که هم ښکلو کې  
موږه په يقين يې د وعدي ورځو  
دا چې هره لاره په منزل وځي  
خوښه مو په هغه که په دې ورځو

\*\*\*

مينې چې نوم دې بڼه په شور اخلي  
د غسې زړونه به خود اور اخلي  
جانان راگوري خو چې سم نه گوري  
بدره زړگی به مې څه زور اخلي

\*\*\*

دا چې پوه شوم په بيگانه او سبا نه  
ماله عشقه ژړا زده کړه خدا نه



بدره داسې جنتي گناهکار نه شته  
چې دې ټول عمر ثواب کړي گناه نه

\*\*\*

مينې ته هر قدم مجبور زړگی  
په دار زنگېري مې منصور زړگی  
ستاد ستم دا مهرباني سترگې  
چا ته مې وښيم ناسور زړگی

\*\*\*

سيندونه ژاړمه د جال په لمن  
اورونه گرځوم د خيال په لمن  
بخت چې د خپلې مينې ژاړم بدره  
د خير گراني شوله د سوال په لمن

\*\*\*

د دنيا که د حالاتو هر څه ټول وي  
د ملنگو يو اميد وي بل کچکول وي  
رقيبانه بدره داسې تاو را تاو دي  
ليوني ځنې واړه لکه راټول وي

\*\*\*

لا غوسه غوسه شه قهرېدلې راته وگوره  
ټکنده غرمه شه قهرېدلې راته وگوره  
لامې منصوري خماري تنده اورنۍ چې شي

لادار نشه شه قهرېدلي راته وگوره

\*\*\*

جانانه ستانه به همداسې لور په لور گرځم  
چې ملنگي مې غوره کړې کور په کور گرځم  
په پر هرونو چې د خوږ زړه ارمانونه وځي  
خه خوبه وي، چې زه په تمه د تېکور گرځم

\*\*\*

چې خوبښې مې خونکاري سترگې ستا  
کوي زړه ته زما لارې سترگې ستا  
ما په خوب کې ته ليدلي چې ويل دي  
ليدای نه شم بدره خواري سترگې ستا

۱۳۸۸/۱۰/۲۱

\*\*\*

لایه خندومه دې لا چې ژړېدای شمه  
ستاله تصور سره تاته رسیدای شمه  
جامد دنیا بده زوروره بې خودي لري  
عشق را کړی لاس دی که نه کله ودریدای شمه

۱۳۸۷/۳/۲۷

\*\*\*

نظر چې واروم په هر نظر کې تا ووينم  
ياره دعا کوم همدا، چې دې بيا بيا ووينم

لپه کومه چې په مینه خپل لاسونه رب ته  
تا آئینه کې مې د لپې په خندا ووينم

۲۷/۱۰/۱۳۸۲

د کلید مجلې دفتر

## بیتونه

د دنیا که د حالاتو هر څه تول وي  
د ملنګو یو امید وي بل کچکول وي

\*\*\*

بدره زما چې له خپل کلي سره نه رغېږي  
هر ګنګه کار په کې په نوم د لیوني پېژني

\*\*\*

چې د ښکلو د خوږو خبرو مړه دي  
لکه بدر لېوني به تل دوکه شي

\*\*\*

په زړه ته مې ستا د راتلو زېږی وشو  
چا راته وې سترګو دې بار نیولی

\*\*\*

یاد دې د مینې چې وي مل راسره  
خود به دې غم وي په هر پل راسره

\*\*\*

بنه ده ساته ته د خبرو روژه  
دي اختر ونه دې وياندي سترگې

۱۰/۵/۱۳۸۲

\*\*\*

عشقه! خدای دې زړه نه زما کم مه کړه  
ته یې چې دا ژوند په دعا ډېر غواړم  
کندهار، نوی ښار

۱۳۸۲

\*\*\*

زړه گیه ظلم یې گنې، که انتها د مینې؟  
چې خپل اشنا درېسې توره په خندا گرځوي

۱۳۸۷

\*\*\*

يو څار کي د چا سر ته، بل ښو کي زړونه پيږي  
دا يو قتل گناه ده او دا بل قتل ثواب دی

**1380.3.7**

\*\*\*

تمامه شپه مې لاس ته لاس ته انتظار څارله  
تمامه شپه ډېرې وې بلې او باران ورېده

**Get more e-books from [www.ketabton.com](http://www.ketabton.com)**  
**Ketabton.com: The Digital Library**